

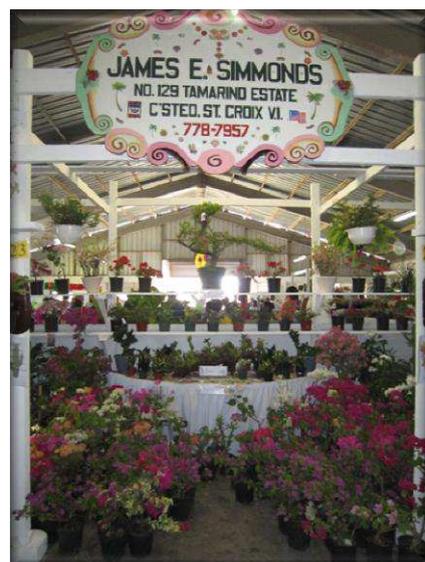
Rejsebrev fra Dansk Vestindien, del 2

Uhh, hvor tiden flyver! Jeg har allerede været 2 måneder på min lysegrønne ø og tager nu hul på mine sidste 14 dage her. Tanken er næsten ikke til at bære. Jeg har ikke savnet Danmark et sekund, da slet ikke den danske vinter, som tilsyneladende ingen ende vil tage. Vinteren på disse kanter er absolut mere tålelig, selv om vi de seneste dage har haft en del regn. Men regnen faldt på et meget tørt sted, vi har ikke haft nævneværdig regn i flere måneder, jeg har kun oplevet det et par gange i februar og marts. I kirken har ønsket om regn indgået i bønnerne, og nu hørte den gode Gud dem omsider. Så pyt med, at vi engang imellem har været et par druknede mus. Men mit ene høreapparat er stået af, det kunne ikke klare mosten.

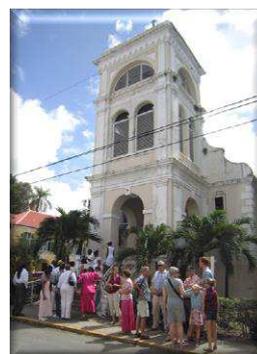
Da jeg havde været her en 14 dages tid fik jeg kontakt med Nina York, en spændende dansk dame, som har boet på St. Croix i snart 37 år. Nina tog mig som det første med til Agrifest 2013. Agrifest er et tilløbsstykke, mange udstillere kommer fra andre øer for at fremvise lokale krydderier, frugt og grønt og flotte blomster. Den første dag må de dog ikke sælge, det må kun udstillere fra St. Croix, som led i at beskytte de lokale farmere. Med Hovensas lukning er man begyndt at fokusere mere på landbrugsproduktion. Man har dog et problem, idet man ikke har noget grundvand, kun det omkringliggende hav. Universitetet kører nogle forsøgsprojekter med vanding, Nina fortalte bl.a. om, at man prøver at lave en kobling med at lede vand fra fiskebassiner ud til marker, det virker som gødning. Og retur til fiskene igen, så man opnår en cyklus til gavn for mennesker og miljø.

Agrifest er også udstilling af kvæg, heste, æsler, geder og fjerkræ, nærmest som Roskilde dyrskue. Jeg så det berømte Senepol-kvæg, som Lawaetz-familien har fremavlet til at klare tropevarmen, og som i dag er en stor eksportartikel. Man gør det ikke så meget i malkekvæg, mest slagtekvæg, men måske det vil ændre sig med tiden. Når man så er færdig med at kigge på dyr og grøntsager, kan man altid gå en tur mellem boderne, få sig lidt at spise og købe ting, man absolut ikke kan leve foruden! Lodsedler kan man også købe, jeg må lige overveje min situation, hvis jeg nu vinder den bil i Rotary-lotteriet ...

Næste dag var det tid til Sunday Church Service igen. Gudstjenesten her er altid fyldt med glæde, men denne dag var særligt festlig, idet vi havde en barnedåb. Pastor Gerald Williams forestod som altid gudstjenesten og dåben, og bagefter tog han den nydøbte pige i armene og dansede op og ned ad kirkegulvet til fuld musik. Hun kan jo ligeså godt lære det fra barnsben, ligesom alle andre i lokalsamfundet. Der er sådan ca. 300 kirker for alle trosretninger på denne ø med 50.000-55.000 mennesker, så kirken er en vigtig og naturligt integreret del af folks dagligdag og kultur.

Senere samme dag havde Nina inviteret mig til at overvære hendes foredrag om livet som dansker på St. Croix. I kraft af sine sammenlagt ca. 50 år på St. Croix og Puerto Rico har Nina levet historien her og kan berette om mange spændende, triste og gode ting. St. Croix har været ramt af 3 store katastrofer i nyere tid - Fountain Valley massakren i 1972 (hvor fem maskerede mænd skød en gruppe turister og arbejdere på et Rockefeller golf resort, dagen efter massakren på israelske atleter ved OL i München - det fik turisterne til at holde sig væk fra øerne i mange år), orkanen Hugo i 1989 (som ødelagde mange bygninger, hvoraf mange stadig står som ruiner rundt omkring på øen - men de gamle bygninger fra danskertiden var robuste nok til at overleve), og Hovensas lukning i 2012. Lyspunktet i mørket er, at man med lukningen af Hovensa og tabet af arbejdspladser og olie til en favorabel pris er blevet tvunget til at tænke i nye baner, herunder at udnytte de rigelige mængder af sol og vind. Der har netop været en delegation fra øerne i Danmark og tale med hhv. regeringen samt producenter af vindmøller og solcelleanlæg, så forhåbentlig kommer der noget godt ud af den vanskelige situation - nød lærer nøgen kvinde at spinde. Samtidig har man stort fokus på at digitalisere øerne, man er i fuld gang med at grave fiberoptiske kabler ned, så man kommer i front med internet. Lige noget, der passer mig 😊

Nina York er kendt som en rød hund i lokalsamfundet og er en meget efterspurgt foredragsholder og turguide. Mange danske turister har overværet et foredrag eller deltaget i en byvandring med Nina i Christiansted. I mange år stod hun for design og trykning af øernes julemærker og var redaktør af turistmagasinet St. Croix This Week. Ved siden af alt dette finder Nina også tid til at oversætte bøger m.v. - en sand inspirationskilde og et omværende leksikon!

En søndag i kirke mødte jeg Hanne og Bent fra Ålborg. Vi kom til at tale godt sammen og endte tilfældigt med også at spise frokost sammen. De skulle på Sunset Sail om mandagen, så jeg fik fat i Bravo Tours og sneg mig med. Det er altid hyggeligt at sejle, men vi så nu aldrig rigtig nogen solnedgang, det var for overskyet. Til gengæld er der rum punch ad libitum på sådan en tur, til sidst kan dækket godt føles lidt skævt ☺

Jeg var så heldig at blive inviteret med til middag hos Nina en aften sammen med Ninas gode venner Margot og Mogens. Spændende at være sammen med mennesker, som ved så meget om den lokale historie og kerer sig om at gøre en forskel, særligt frem mod 100-året for salget af øerne til USA i 2017.

En anden aften havde Nina og jeg været til international middag på Comanche Bar, som før Hugo havde været det helt hotte in-sted, hvor alle mødtes og festede, men nu desværre kun er en skygge af sig selv. Her mødte vi blandt andre kunstneren Roy Lawaetz og hans danske kone Marianne, som viste sig at have boet i opgangen ved siden af min hjemme i Brøndby. It's a small world, rejs ud i verden og mød din nabo ☺

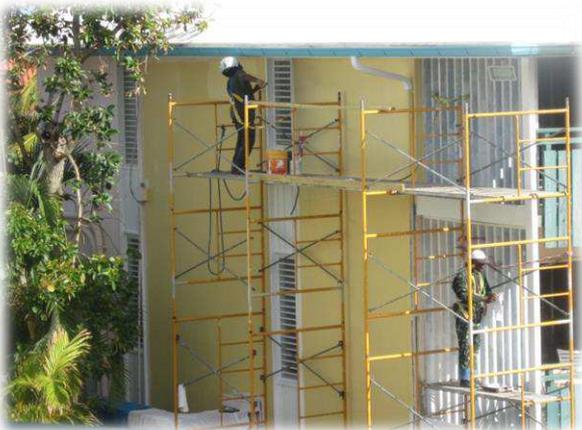
I en periode på knap 14 dage havde jeg så travlt, at jeg ikke så andet end min altan, mine to computere og Food Town et par gange om ugen, når jeg skulle hente mad og vand. Ikke engang kirke om søndagen havde jeg tid til, hvilket da heller ikke gik ubemærket hen hos min privatchauffør Big John.

Heldigvis holdt Hans og Grete mig med selskab et par gange om dagen, så fik vi en sludder om dette og hint og de spiste deres medbragte mad under min solseng. Syntes dog, de blev lidt for familiære, da de på eget initiativ gik ind i køkkenet og stuen og efterlod deres visitkort, mens jeg var i bad - skiderikker 😊

For at få lidt styr på min dårlige arm og skulder bestilte jeg massøren Mollie til at rette op på skaderne. To timers dybdegående massage blev det til, tårerne stod ud af øjnene. Havde det ikke været for de støjende håndværkere, havde naboerne nok troet, at min stue var et torturkammer, AV-AV, ÅÅÅH, AA VVV!!! Men hold da op, jeg var et nyt menneske bagefter! Havde forinden været til en enkelt yogatime hos Gayle, som ligesom jeg bor i Colony Cove, men det var ikke nogen succes. For det første kunne jeg ikke løfte den ene arm, for det andet kan jeg ikke indtage yndefulde positurer, for det tredje er min po-po ikke designet til at sidde på en klods på 20x10x10 cm, så jeg væltede. End of class, men jeg mødte nogle søde mennesker 😊

Efter 2 strabadserende uger tog jeg eftertrykkeligt revanche! Først var Nina og jeg til Sunset Jazz fredag aften i Frederiksted. Det foregår ved det røde fort, hvor man finder sig en god plads, anbringer sin medbragte stol og spiser sin medbragte mad foran bandstandet, hvor musikerne spiller. Vældig charmerende og meget hyggeligt!

Her slapper selv månen af, den ligger nemlig på ryggen, når den er ny. Ret morsomt, at begrebet LIMIN' er nået helt op til månen, jeg selv er faktisk også blevet ganske skrap til det ☺ For lige at friske det op, så betyder 'to lime' at slappe af, slå tiden ihjel, hygge sig og hænge ud med vennerne.

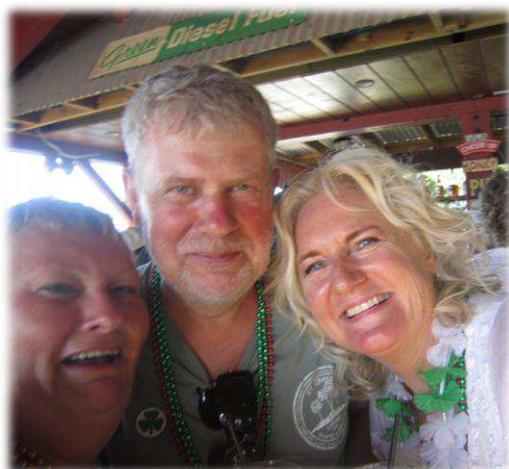
Dagen efter fejrede man St. Patrick's Day i Christiansted, med parader gennem gaderne i timevis, udsmidning fra vognene af godter til tilskuerne og liv og glade dage!

Alle der har lyst kan tilsyneladende deltage i paraden, og der er ingen tvivl om, at det er en af de helt store festdage på øerne. Everybody's having a blast 😊

Senere på dagen, bedst som jeg egentlig havde planlagt at tage hjem for lige at arbejde en smule, kom jeg forbi John Eddie's Lowlife Bar og kom til at kigge op på første sal. Der stod Gayle, min yogalærer og nabo her i Colony Cove. Hende havde jeg også hilst på aftenen før i Frederiksted, så jeg måtte jo lige op og sige goddag. Gayle stod og talte med nogle danskere, Susanne og Arne, som siden skulle vise sig at blive et rigtig hyggeligt bekendtskab. Men det vidste ingen af os på det tidspunkt, så jeg bestilte mig en god drink og stillede mig op og lyttede til det overfede band Carpetbaggers, som ikke engang var med den originale besætning, men med lånemusikere, som hver især har deres egne bands ovre på fastlandet. Der blev rocket og rullet og festet igennem, alle dansede med alle, sort og hvid, lokal og turist, ung og gammel, kvinder og mænd - ALLE morede sig og stemningen var bare dejlig 😊

På et tidspunkt annoncerede bandet, at de ville spille på Coconut Beach i Frederiksted dagen efter, det måtte vi lige høre lidt mere om. Det viste sig, at Susanne og Arne havde planer om at køre til et andet arrangement i Frederiksted om søndagen, så kunne det lige passe med at se Carpetbaggers på vejen til den næste strand. Vi endte med at aftale, at jeg kunne køre med, så vi mødtes kl. 12 om søndagen og fik den hyggeligste og sjoveste eftermiddag og aften i Frederiksted! Først en tur ud til den afsides beliggende og smukke strand Sandy Point. Dernæst til Coconut Beach, hvor Carpetbaggers var ligeså velspillende som aftenen før, og humøret var højt hos alle. Der var mange andre end os tre, der havde besluttet at "stalke" bandet, som Arne kalder det. De var nu ikke kedede af at blive stalket af os 😊

Jeg syntes, bandet fortjente lidt drikkepenge og gik derfor rundt med spanden til Sweet Home Chicago. Der kom da lidt i, så vi tog os en lille jam session, jeg spiller nemlig forrygende luftguitar ☺ Efter denne seance gik jeg under navnet Baby Dane ☺

Vi tog en afstikker til Rainbow Beach for at høre et band fra New York, som Susanne og Arne kendte fra deres tur herover sidste år. På et tidspunkt begyndte der at lugte lidt af sjov tobak, så vi besluttede at køre hjem. Men da vi kom forbi Coconut Beach kunne vi høre, at festen stadig var i gang derinde. En lokal mand havde betalt drengene \$100 for at spille en time mere, så vi gik ind og festede videre ☺ Så kunne vi også fejre ireren Robert ordentligt, han fyldte nemlig 50 på denne St. Patrick's Day, så han havde taget sig en fridag fra nedgravningen af kabler.

Vi sluttede af med en drink hjemme hos mig, så Susanne og Arne lige kunne se, hvordan jeg boede. På turen rundt i området mødte vi Gayles bror Patrick. Så måtte vi jo lige ind hos Gayle og Stan og hilse på ☺ Life's amazing, som Gayle siger. Det hele startede med, at jeg droppede ind på klinikken, hvor Gayle arbejder, for at høre, om der var nogen steder på øen, hvor jeg kunne få akupunktur. Så møder Susanne og Arne Gayle og hendes familie på en strand, hvor de spørger, om de lige vil holde øje med deres ting, mens de går i vandet. Herefter møder jeg Gayle og Susanne på en bar i Christiansted. Og så møder Susanne og Arne Patrick på en trappe her i Colony Cove. Og således sluttet cirklen. Oh yes, life IS amazing indeed ☺

Men festen var skam ikke slut endnu! Det viste sig nemlig, at Carpetbaggers spillede endnu en aften, før de skulle hjem. Det var på Angry Nate's i C'sted, så det var jo til at finde ud af. Efter en dags arbejde gik turen i regnvejr ind til Nate's. Sluserne var dog så venlige at vente med at åbne helt, til jeg var indenfor, tak for det ☺ Efter en lidt sløv start og en effektiv indsats fra Patti og mig med hensyn til at få skabt et dansegulv og få sat gang i festen, udviklede det sig godt nok til en fest!! Der var et helt bryllupsselskab fra Trinidad, som deltog aktivt i løjerne, og mange af de spisende gæster endte faktisk også med at komme ud på gulvet, selv om de lagde forsigtigt ud.

Nogle dage senere, da jeg gik rundt inde i C'sted med min veninde Charlotte, kom en amerikansk dame hen til mig og sagde "Hey, dig kender jeg, du var både på Coconuts og på Angry Nate's". Det kunne jeg jo ikke rigtig benægte ☺ Senere var vi nede på Angry Nate's for at få en drink, her lyste en af tjenerne op i et bredt grin og hilste "Hello Dancing Queen" ☺ Det er ikke nemt at være anonym på disse kanter ☺

En sidste ting, jeg vil dele med jer i denne omgang, er historien om min Darling Hat. På Agrifest købte jeg en hat, altid godt at have her. Jeg købte den uden at vide, hvordan jeg så ud med den på. Siden har den givet mig mange kommentarer med på vejen! Den første var fra en dame fra Massachusetts, som sagde "I love your hat, it's darling". Det havde nær taget livet af Big John, han var helt færdig af grin: "Ha ha ha, your hat is darling, not you, your HAT, ha ha ha!" Siden har min hat naturligvis kun heddet Darling Hat. Der er flere, der har kommenteret den siden, så den er nok lidt speciel - og MEGET amerikansk ☺ Men det skal man næsten være herovre! Personligt synes jeg, der er sådan lidt Dronning Margrethe over den.

Nu får I ikke mere for dén 25-øre, for Charlotte og jeg holder nemlig FERIE og vi limer til den store guldmedalje. Den beretning gemmer vi til en anden god gang. Mød til slut Cousin Iguana, en leguan nede ved porten ind til Colony Cove - fin, ikke ☺

